

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. » 2.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΛῆ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

Ἡ γενναία ὑποστήριξις, ἥς ἡ Ἀθηναία ἀπολαμβάνει ἐκ μέρους τῶν κκ. συνδρομητῶν καὶ τοῦ τύπου τῆς πρωτεύουσας ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθήκον νὰ ἐκφράσωμεν δημοσίᾳ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστήσεις.

Ἀναγνωρίζομεν πολλὰς ἐλλείψεις, πλὴν ὁμολογοῦμεν συγχρόνως καὶ τὴν προθυμίαν ἡμῶν ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν πάντοτε ὁμῶς ἐντὸς τοῦ προγγράμματός μας.

Τοὺς ἐκ τῆς «Αὔρας» προσελθόντας συνδρομητὰς ἢ διεύθυνσις δέχεται μετὰ χαρὰς καὶ ὑπόσχεται αὐτοῖς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πάσης ὑποχρέωσώς. Εἰδοποιῶνται δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι εἰς οὐδένα μὴ προπληρώσαντα θέλει ἀποσταλεῖ τὸ φύλλον, καθότι εἰς οὐδένα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομηταὶ ἄς πέμπωσι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς γραμματόσημα.

Ἡ Διεύθυνσις.

Ἡ ΑΓΑΠΗ.

Ἡ θρησκεία ζητοῦσα νὰ ἀναπλάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ διὰ τοῦτο νὰ στρέψῃ τὰς διαθέσεις ἀπάσας καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς ὄφελος τῆς ἀρετῆς ἐπενόησε νέον πάθος· δὲν μείνε χειρισθῆ, ὅπως ὀνομάσῃ αὐτὸ, οὔτε τὴν λέξιν ἔρωσ, ἥτις δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβῆς, οὔτε τὴν λέξιν *philar*, ἥτις ἀπόβλυται ἐν τῷ τάφῳ, οὔτε τὴν λέξιν *συμπάθεια*, ἥτις

συγγενεῦει μᾶλλον πρὸς τὸ ὑπερήφανον· ἀλλ' ἐφεῦρε νέαν λέξιν, τὴν λέξιν ἀγάπην, ἀγάπην ἥτις ἐγκλείει τὰς τρεῖς πρώτας, καὶ ἥτις ἔχει συγχρόνως ἐν ἐαυτῇ καὶ τὸ οὐράνιον. Ἐντεῦθεν διευθύνει τὰς ροπὰς ἡμῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐξαγνίζουσα καὶ ἀνάγουσα αὐτὰς μέχρι τοῦ Πλάστου· ἐκείθεν δὲ διδάσκει ἡμῖν τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀλήθειαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις καθιστᾷ τὴν ἀγάπην τῶν ταύτην πνευματικὴν μὴ ἀφίνων ἢ τὴν ἀθάνατον αὐτῆς οὐσίαν ὅπως χρησιμεύσει ὡς ἢ πρὸς αὐτὸν ὁδός.

Πλὴν, ἀν ἡ ἀγάπη, εἶναι χριστιανικὴ ἀρετὴ ἀποβρέουσα κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Αἰωνίου καὶ τοῦ λόγου αὐτοῦ, εὐρίσκεται οὐχ ἥττον ἐπίσης ἐν στενῇ συναφείᾳ πρὸς τὴν φύσιν.

Καὶ ὄντως, ἐν τῇ συνεχεῖ ταύτῃ ἀρμονίᾳ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀναγνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Πολλάκις τὰ τε θιτικά καὶ τὰ πολιτικά τῶν ἀρχαίων συντάγματα εὐρίσκονται ἐν ἀντιφάσει πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθήματα· ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ὁ χριστιανισμὸς σύμφωνος πάντοτε πρὸς τὰς καρδίας δὲν ἐντέλλεται ἀρετὰς ἀφρημένους καὶ μοναδικὰς ἀλλ' ἀρετὰς χρῆσιμους ἐξηγημένους ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγκῶν καὶ ὠφελίμους τοῖς πᾶσιν. Ἔθεσε δὲ τὴν ἀγάπην ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ Ἀπόστολος, μακροθυμεῖ χριστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγκαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει.

Ο ΛΙΘΟΣΟΣ.

(Ιαπωνική παράδοση).

«Έζη ποτέ εν Ιαπωνία πτωχός τις λιθοξόος, εργάτης εν λατομείῳ ἡ ἐργασία του ἦτο βαρεία· εἰργάζετο πολὺ καὶ δὲν ἐκέρδιζε σχεδὸν τίποτε.—τέλος δὲν ἦτο πύχαριστῆμένος ἀπὸ τὴν τύχην του.

«Νὰ ἐγινώμην ποτὲ πλούσιος, ὥστε νὰ ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ἐπὶ ψιθῶν κεκαλυμμένων διὰ μαλακῶν μεταξωτῶν καλυμμάτων!»

Τοιαύτη ἦτο ἡ πρὸς τὸν οὐρανὸν εὐχὴ του. Πνεῦμά τι τὸν ἤκουσε. Καὶ μετ' οὐ πολὺ, «Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου τοῦ εἶπε τὸ πνεῦμα», καὶ ὁ λιθοξόος μὲς ἐγένετο πλούσιος καὶ ἀνεπαύετο ἐπὶ ψιθῶν κεκαλυμμένων διὰ μεταξωτῶν ὑφασμάτων.

Ἡμέραν τινα διήρχετο ὁ αὐτοκράτωρ, πρὸ τῆς οἰκίας του. Πεζοὶ καὶ ἰππεῖς σαλπικταί, τρέχοντες πρὸ αὐτοῦ, ἀνήγγελλον τὴν παρουσίαν του καὶ ἄνθρωποι χρυσῶ ἐνδεδυμένοι ἐκράτου χρυσοῦν ἀλεξήλιον διὰ νὰ προφυλάττωσι τὸν αὐτοκράτορα ἀπὸ τὴν θερμότητα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

«Τί μοῦ χρησιμεῖ νὰ ἦμαι πλούσιος, ἐπιθύρῃσεν ὁ τῆος λιθοξόος ἀφ' οὗ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέρχωμαι μὲ τοιαύτην συνοδείαν! Διατί νὰ μὴ ἦμαι αὐτοκράτωρ;»

«Θὰ γίνῃς τὸ εἶπε τὸ πνεῦμα.

Καὶ τῷ ὄντι ἐγένετο. Πεζοὶ καὶ ἰππεῖς σαλπικταί, τρέχοντες πρὸ αὐτοῦ, ἀνήγγελλον τὴν παρουσίαν τοῦ (τῆος λιθοξόου) αὐτοκράτορος καὶ ἄνθρωποι χρυσῶ ἐνδεδυμένοι ἐκράτου χρυσοῦν ἀλεξήλιον διὰ νὰ προφυλάττωσι τὸν αὐτοκράτορα ἀπὸ τὴν θερμότητα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἡ ἥλιος ἐν τούτοις διὰ τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἀκτίνων ἐζήρηνε τὰς πεδιάδας καὶ αἱ κονιῶδεις ὁδοὶ ἀντενάκλων τὴν λάμψιν τῶν ἀκτίνων καὶ ἐκούραζον τὴν ὄρασιν.

«Τί με ὠφελεῖ νὰ ἦμαι αὐτοκράτωρ, ὅταν ὁ καύσων τῆς ἡμέρας μὲ καταβαρύνει καὶ ὁ ἥλιος δὲν παύει νὰ ἐπενεργῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, εἰπέ μου, νὰ ἦμαι ἥλιος, μάλιστα!»

«Ἔσο κατὰ τὸ θέλημά σου, εἶπε τὸ πνεῦμα.

Καὶ ἐγένετο ἥλιος καὶ ἤρχισεν νὰ ἐκτοξεύῃ τὰς ἀκτῖνας του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὀλόγυρά του.

Καὶ ἐκαίε τὰ χόρτα τῆς γῆς καὶ τὰ πρόσωπα τῶν βασιλέων, ὅτε... νεφέλη τις ἐνιδρώθη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς γῆς ἡ νεφέλη αὕτη ἀντενάκλα τὰς ἀκτῖνας του καὶ τὰς ἠμπόδιζε νὰ κατέρχωνται μέχρι τῆς γῆς.

«Ἴδοὺ ὁ ἰσχυρός! ἀνέκραξεν ὁ ἥλιος· εἶναι λοιπὸν τόσῳ ἰσχυρὰ ἡ νεφέλη αὕτη, ὥστε νὰ καταβάλλῃ τὴν ἰσχύον μου. Τότε καλλίτερα νὰ ἦμην νεφέλη».

«Οὐδεὶς σὲ κρατεῖ! εἶπε τὸ πνεῦμα.

Καὶ πᾶρρυτα ἡ μεταμόρφωσις περατοῦται καὶ τὸ νέον νέφος τοποθετεῖται μεταξύ ἡλίου καὶ γῆς καὶ τόσον ἐπιτυχῶς ἀντανάκλα τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ὥστε ἡ γῆ χάνεται εἰς τὴν σκιάν του.

Μετ' ὀλίγον σταγόνες ὕδατος ὑπερμεγέθεις ἐπιπτον ἐκ τοῦ νέφους εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς πόλεις καὶ ρύακες καὶ ποταμοὶ καὶ χεῖμαρροι ὑπερπληρωθέντες βέουσι μετὰ τσαύτης ὀρυθῆς, ὥστε οὐδὲν ἀνθίσταται εἰς αὐτά.

Οὐδὲν πλέον ἀνθίστατο εἰς τὴν ὀρυθὴν τῆς πλημμύρας· εἰς μόνον βράχος τὴν ἀντέκρουε· ἔμενον ἀκίνοτος.

Ἡ ἐπιμονὴ του δὲν διέφυγε τὴν οὐδὲρέκειαν τοῦ (τῆος ἡλίου καὶ ἄλλοτε λιθοξόου) νέφους.

«Εἰς βράχος λοιπὸν, λέγει παραπονούμενον, εἰς βράχος θὰ μοὶ γίνῃ νόμος; ἤθελα νὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν του».

«Ἔσο, εἶπε τὸ πνεῦμα.

Καὶ ἴδου, ὁ ἄλλοτε λιθοξόος, βράχος ἀπόρητος, ἀκλόνητος ἀναίσθητος εἰς τὸ θάλαπος τοῦ ἡλίου καὶ ἀδιάφορος εἰς τὰς βροχὰς, τοὺς χεῖμαρρους καὶ τὰς συγμοῦσεις τῶν κυμάτων.

Ἐν τούτοις διέκρινε παρὰ τοὺς πόδας του ἄνθρωπον πτωχοῦ ἐξωτερικοῦ πλην ὠπλισμένον διὰ λόστου καὶ σφυρίου καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δι' ἀλλεπαλλήλων κτυπημάτων ἐθραυε τὰ πλευρὰ τοῦ βράχου, κόπτων ἀπαύστως ὄγκους λίθου ἀκατεργάστου διὰ νὰ τοὺς διασκευάσῃ κατόπιν εἰς λίθους οἰκοδομησίμους.

«Τί εἶναι τοῦτο πάλιν; ἀνέκραξεν. «Ἐνας κουρελιάρης, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κόπῃ ὄγκους ἐκ τῶν πλευρῶν μου; Τότε νὰ γίνω ὡς αὐτός!»

«Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου! εἶπε τὸ πνεῦμα.

Καὶ κατέστη ὡς ἄλλοτε πτωχὸς λιθοξόος, ἀπλοῦς ἐργάτης ἐν λατομείῳ ἡ ἐργασία του ἦτο βαρεία· εἰργάζετο πολὺ, καὶ δὲν ἐκέρδιζε σχεδὸν τίποτε.

Ἄλλ' ἤδη ἦτο πύχαριστῆμένος ἀπὸ τὴν τύχην του.

ΑΙΣΙΩΡΟΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

«Εἰς τὸν ἄριστον ἀμνημονίαν περὶ πατέρα» Ὀμ. 11. 21. 248.

Ἐπιθυμοῦντες ἵνα τὸ ἐφ' ἡμῖν, τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Οὐασιγκτῶνος, τοῦ διαπρυσιῦ τούτου τῆς ἐλευθερίας κήρυκος, τοῦ ἐλευθεριτοῦ τῶν ἠνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν, καὶ ἱδρυτοῦ τοῦ θεοσιτάτου τῶν πολιτευμάτων, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ τέκνου τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς, τῆς πολλὰ ἡμῖν εὐεργετήματα παραχοῦσης, γνωστότερον καὶ προσφιλέστερον τῆ Ἑλληνίδι νεότητι καταστήσωμεν, χαράσσωμεν τὰς ὁσον ἐνεσσι βραχείας ταύτας περὶ αὐτοῦ γραμμάς.

Ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων ἐγεννήθη τὴν 12 Φεβρουαρίου τοῦ 1732 ἔτους ἐν Βηρθζέξῳ, κομητίᾳ τῆς Οὐεστμορελάνδης, ἐν Βιργινίᾳ, ἐξ οἰκογενείας Ἀγγλικῆς, οὐχὶ εὐγενούς, ἀποκατασταθείσης ἐν ταῖς ἀποικίαις τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἀπὸ τοῦ 1657 ἔτους.

Ἀεκατῆς τὴν ἡλικίαν ἔσχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀπολέσῃ τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ πατέρα Ἀβγουστον, καλλιεργητὴν τῶν φυτειῶν. Ἄλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαρία, γυνὴ μεγάλης ἀξίας καὶ σταθερότητος χαρακτῆρος, προσεπάθησε νὰ μορφώσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολήν, ἥτις προῦριστο αὐτῷ μὴ ἔχουσα ὁμῶς ἀρκετὴν περιουσίαν δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῷ ἐκπαίδευσιν ἀνωτέραν τῆς κοινῆς διδομένης.

Οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς μαθήμασιν διέπρεπεν ὁ νεαρὸς Γεώργιος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν, οἷον εὐσεβείας, φιλαληθείας, σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, φιλοπατρίας, ρώμης κλπ. ἐκοσμεῖτο· καὶ τούτων δὲ τῶν ἀρετῶν τεκμήρια πολλά οἱ πολλοὶ αὐτοῦ βιογράφοι μνημονεύουσιν. Ἠγάπα εἰς ἄκρον νὰ σπουδάζῃ μαθηματικά, καὶ ἐπεμελεῖτο ἵνα τελειοποιήσῃ τὰς εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην μελέτας αὐτοῦ· ἐφ' ᾧ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο χωρομέτρης, ἐπιτηδεύων καὶ ὠφελίμως ἐνασχοληθεὶς εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Ἀλλὰ δεκαπενταετῆς γενόμενος ἔλαβε τὸ σούτῳ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν ναυτικὸν βίον, ὥστε ἐζήτησε θέσιν δοκίμου ἐπὶ ἀγγλικῶν πλοίου, ἣν καὶ ἐπέτυχεν. Πεισθεὶς ὁμῶς ὅτι οὕτω πράττων ἤθελε σπαράξῃ τὴν καρδίαν τῆς φιλοστόργου αὐτοῦ μητρός, ἦν τοσοῦτον ἐσέδετο καὶ ἠγάπα, παρητήθη τὸ προσφιλοῦς αὐτῷ σχέδιον, ἐξακολουθῶν τὸ ἥρεμον τοῦ χωρομέτρου ἐπάγγελμα, ὅπερ τινες ἐξ ἡμῶν θεωροῦσιν ὡς ἐξευτελιστικὸν καὶ περιφρονησεὺς ἀξίον. Ἀλλὰ πλανῶνται πλάνην μεγάλην καὶ τοῦτο κατεδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐξῆς χωρίου τοῦ γάλλου δημοσιολόγου Ἐδουάρδου Λαβουλαί, λέγοντος «ἐν Ἀμερικῇ ἔνθα ἡ ἐρημος ὀπισθοπορεῖ καθ' ἐκάστην, ὁ χωρομέτρης εἶνε ὁ σκαπανεὺς τοῦ πολιτισμοῦ· οὗτος διατρέχει τὴν ἐρημον, ἀνακαλύπτει καὶ καταμετρεῖ αὐτήν, παρασκευάζων τὴν ὁδὸν τῆς ἀποικίσεως...»

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἥρεμος τοῦ χωρομέτρου βίος διακόπτεται ἡ πατρίς, ἥς, κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα, οὐδὲν τιμιώτερον, σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον, καλεῖ αὐτὸν πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς, ὁ δὲ νέος Γεώργιος, ἀφείς τὰ χωρομετρικὰ αὐτοῦ ἐργαλεῖα, ὡς ποτε ὁ υἱὸς τῆς Ῥώμης Κιγκιννάτος ἔδραμε πρὸς τὴν θείαν τῆς πατρίδος φωνήν, ὅπως ἀπαθήσῃ τοὺς εἰσβαλόντας καὶ παρενοχλοῦντας αὐτὴν Γάλλους καὶ Ἰνδοὺς. Ὁ Οὐάσιγκτων ἀγων ἤδη τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας προσχειρίσθη ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ διοικητῆς τῶν στρατευμάτων, λαβὼν τὸν βαθμὸν ταγματάρχου. Μετὰ δὲ τριμήνον ἐστρατείας καὶ πεισματώδη ἀγῶνα ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Ὅχιοῦ καὶ τῶν Μεγάλων Λεμῶνων συνθηκολόγησε τὴν 3 Ἰουλίῳ 1754 μεθ' ὅραν συμφερόντων τῆ πατρίδι· ἐπανελθὼν δὲ καὶ δεχθεὶς τὰ συγχαρητήρια τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ καὶ τὰ εὐχαριστήρια ψηφίσματα τῆς τῶν Βιργινίων Βουλῆς διὰ τὴν γενναίαν καὶ καρτερικὴν τῆς πατρίδος ὑπεράσπισιν, παρητήθη τοῦ ἀξιώματος καὶ τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ καὶ μετέβη εἰς τὸ ἐν ὄρει Βέρνω κτήμα· του πρὸς ἐξακολούθησιν

τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου. Ὅποια φιλοπατρία! ὅποια αὐταπάρνησις! ὅποια μετροφοροσύνη!

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐστάλη ἐξ Ἀγγλίας ὁ στρατηγὸς Βραδδὸκ, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Βιργινίας, ὅστις ἀκούσας περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Οὐασιγκτῶνος ὡς ἀξιωματικοῦ, προσεκάλεσεν αὐτὸν ὑπασπιστὴν μὲ τὸν βαθμὸν συνταγματάρχου, ὁ δὲ Γεώργιος ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν ἐπὶ μόνῳ τῷ ὄρῳ ἵνα, περατοθείσης τῆς ἐστρατείας, ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἡ κατὰ τῶν Γάλλων δευτέρα ἐστρατεία ἤρξατο, ἀλλ' ὁ Οὐάσιγκτων κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καταληφθεὶς ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθῇ ἐπὶ φορείου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, τῆς γενομένης παρὰ τὸν ποταμὸν Μονογκαέλαν ὁ Γεώργιος ἐπιππος ἠγωνίσθη παραπλευρῶς τοῦ στρατηγοῦ. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην, ἥτις ὑπῆρξεν ὀλεθριωτάτη διὰ τὰς Ἀγγλικὰς ἀποικίας, καὶ ὁ στρατηγὸς Βραδδὸκ καιρίως ἐτραυματίσθη καὶ πλείστοι τῶν στρατιωτῶν ἐφρονεύθησαν, ὅπερ δὲν ἤθελε συμβῆν ἂν ὁ Βραδδὸκ ἤκουε τὴν γνώμην τοῦ Οὐασιγκτῶνος, ἥτις ὅσω στρατηγικωτάτη τόσῳ καὶ συμφερωτάτη ἦτο. Τὰ λείψανα τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἐξάπτατο ἡθὸς κατεστρέφοντο, ἂν ὁ Οὐάσιγκτων δὲν ἐφεύρισκε μέσον, ἐν ᾧ ἅπανα ἡ στρατηγικὴ αὐτοῦ εὐφυΐα καταδείκνυται. Ἡ ἦττα τῆς μάχης τοῦ Μονογκαέλα ἐπλήρωσεν ἀποθαρρύνσεως τὰς Ἀγγλικὰς ἀποικίας, καὶ οὐδαμῶ ἐνωρᾶτο σωτηρία, εἰμὴ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Γεωργίου Οὐασιγκτῶνος, ὅστις μετὰ πολλὰς προσπάθειας καὶ παρακλήσεις ἐδέχθη τὴν ἀρχιστρατηγίαν ἐπὶ τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ 1755 μέχρι τοῦ 1758, ἅτινα ὑπῆρξαν δι' αὐτὸν σειρά βασιάνων καὶ περιπετειῶν. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1758 μὴν Νοεμβρίου τὸ Γαλλικὸν φρούριον Δυκίων ἀλοῦς, καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Βιργινίαν ἐξασφαλίσας, παρητήθη τῆς στρατηγίας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῷ Βέρνον.

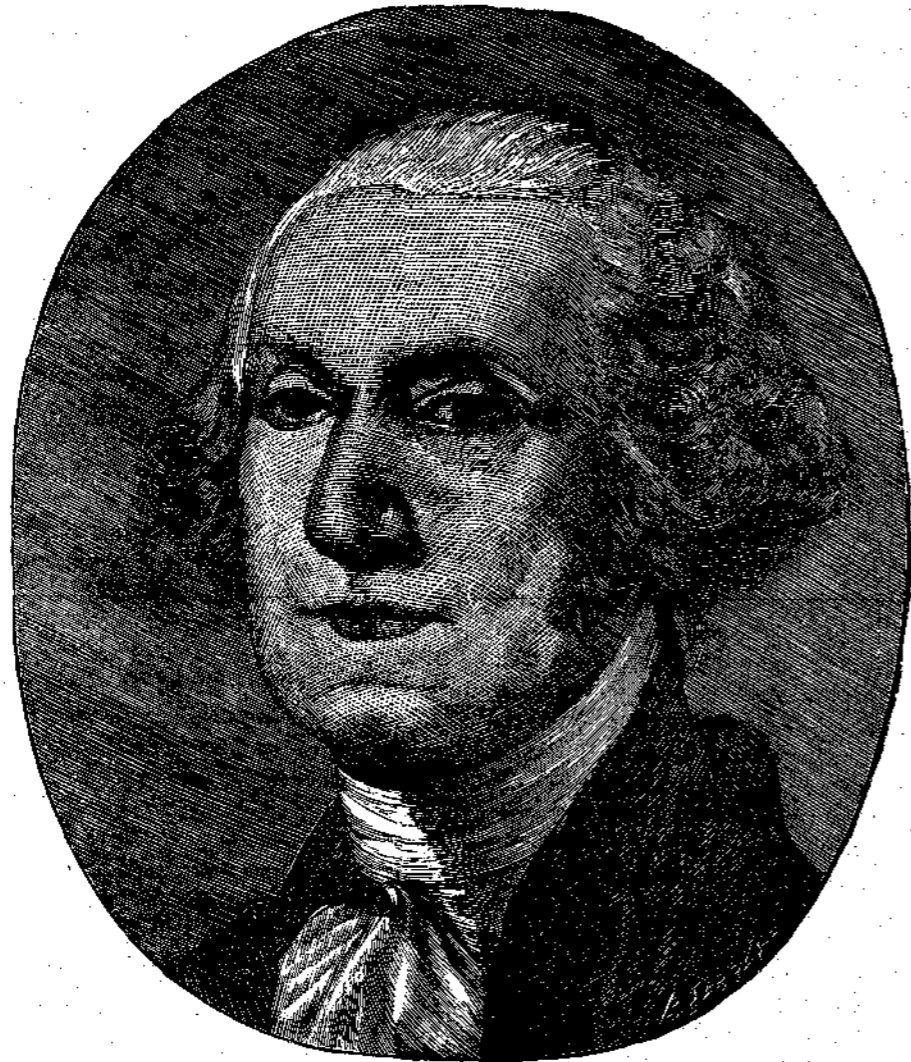
Μετὰ τὴν εἰς τὸ κτήμα αὐτοῦ ἐπάνοδον ἐνυμφεῦθη ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ἐπτὰ ἐτῶν, τὴν Μάρθαν Δεινδρίδην, χήραν τοῦ συνταγματάρχου Κίστις, ἥς ἤρατο πρὸ πολλοῦ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἀξία τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, διότι ἐρασμία καὶ χαρίεσσα οὖσα, ἐπλήρου ἀκριβῶς τὰ συζυγικά αὐτῆς καθήκοντα, τοιαύτην εὐδαιμονίαν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσαγαγοῦσα, ὥστε ὁ Οὐάσιγκτων οὐδέποτε ἤθελε νὰ ἀπομακρύνῃται αὐτῆς. Διαμένων ἐν τῷ Βέρνω κατεγίνετο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν του, καὶ τὴν ἐπιλήρωσιν πάντων τῶν χριστιανικῶν καθήκόντων, ἐζῆσεν ἱκανὰ ἔτη ἰδιωτεῶν καὶ μόνον τότε διακόπτων τὸν ἰδιωτικὸν βίον σαάκις παρίστατο ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Βιργινίας ὡς ἀντιπρόσωπος. (ἐκκολουθεῖ).

Ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῆς Κίνας λέγεται ὅτι κατὰ μῆνα 1,000,000 ἀνθρώπων ἢ καθ' ἐκάστην 33,000 μεταβαίνουσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἐκ τούτων δὲ πολλὰ ὀλίγοι εἰσὶ χριστιανοί.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φυσικώς ή φυλή δέν μεταβλήθη διόλου και ώς εκ τούτου αναγνωρίζει τις τούς αρχαίους τύπους παρά τοίς κατοίκοις πολλών επαρχιών. Τόν Βοιωτών μέ τό βαρύ βράδιμά του, δι' ή εγένετο αντίκειμενον χλεύης παρά τοίς λοιποίς "Ελλησι" τόν "Αθηναίων

έτι έν έαυτώ τό αίσθημα της ισότητος και πάντοτε μεμυθυσμένος εκ της διαλέκτου του συζητεί απαύστως ώς νά εύρίσκετο έτι έν τή "Αγορά. Ταπεινούται πολλάκις μέχρι της κολακείας" πλην, ούχι εκ πεποιθήσεως, άλλ' ένεκα της γλαφυρότητας της γλώσσας. Τέλος ώς ή αρχαίος "Ελλην θέτει πολλάκις τά νοητικά προτερήματα υπεράνω των ήθικών. "Εχων ώς παράδειγμα "τόν πανούργον "Οδυσσεύ" τόν ήρωα

Ουάκιχτων.

νεανίαν μέ τό φιλάρεσκον, την χάριν, και τό έλευθέριον βράδιμά του, όπερ άποθαυμάζει τις έν τοίς ίππεύσι των ζωοφόρων του Παρθενώνος και την Σπαρτιάτιδα τηρούσαν έτι την παρά ταίς Δωριτί παρθένους έξυμνηθείσαν ζωράν και θερμήν εκείνην καλλονήν. Ως πρός την ήθικήν οι νεώτεροι δέν διαφέρουσιν επίσης των προγόνων αύτών. Ως οι πρόγονοί του, ή των ήμερών μας "Ελλην είναι έραστής άσταθής, ρέπων πρός τούς νεωτέρισμους, περίεργος των παραδόξων θεατής" άπόγονος πολιτών έλευθέρων, της εί

τών "Ομηρικών ραψωδιών γνωρίζει νά ψευδεται εύφώς και νά άπατά μετά χάριτος" δι' αυτόν ή φιλαλήτης "Ακαρνάν, και ή "βραδύς μέν εις ύπόσχεσιν, πιστός δέ εις ταύτην, άφ' ου δοθή" Μανιάτης είναι ιδιότροποι επαρχιώται. "Εν των κυριωτέρων επίσης χαρακτηριστικών, διακρίνον τόν αρχαίον ώς και τόν νεώτερον "Ελληνα από των λοιπών "Ευρωπαίων είναι ότι δυσκόλως και σπανίως άφίνει έαυτόν έρμαιον των παθών του εκτός του πατριωτισμού. "Επί πλέον άγνοεί την μελαγχολίαν: αγαπά την ζωήν και ζή

διά νά την χαίρηται. "Εν τούτοις θα την έδιδεν εύχάριστος έν ήμέρα μάχης" άλλ' έν τή περιστάσει ταύτη ή θάνατος είναι πράξις, έν ή συγκεντρώνται όλοι αι δυνάμεις της ζωής. Η άυτοχειρία είναι είδος θανάτου άγνωστου παρά τοίς "Ελλησι της εποχής μας" ή δυστυχέστερος ή έχων πλειότερους λόγους διά νά άπελπίζηται προσκολλάται διά τούτο έτι μάλλον εις την ζωήν. "Ελλην φρενοβλαβής είναι επίσης εκ των σπανίων φαινομένων.

"Ηδη ή "Ελληνική έθνικότης καιτοι υπό τοσούτω διαφόρων στοιχείων συγκειμένη, είναι ούχ' ήττον έξ εκείνων, αίτινες έν τή συνόλω των παρουσιάζουσι τόν μάλλον όμοιογενή των χαρακτήρων. Οι "Αρβανίται πελασγικής, ώς και οι "Ελληνές, καταγωγής δέν έμφορούνται όλιγώτερον εκείνων υπό πατριωτισμού" και τοιοῦτοι είναι οι Σουλιώται, "Υδραίοι και Σπετσιώται, οίτινες επάλαισαν άνδρειότατα κατά τόν κοινόν ύπερ της έθνικής ανεξαρτησίας άγώνα.

Αί όκτακόσια των κουτζοβλάχων οικογένειαι, αίτινες βόσκουσι τά ποιμνιά των έν τοίς όρεσι της "Ακαρνανίας και Αίτωλίας, γνωρίζονται υπό τό όνομα των Καρχηκούνιδων ή Μαυροκαπιτάδων και όμιλούσι και τας δύο συγχρόνως γλώσσας" και τινες τούτων μισούσιν επί τοσοῦτον τούς "Ελληνας, ώστε ούδέποτε δίδουσι εις αύτούς τας θυγατέρας των εις γάμον. Γενναίοι και έλεύθεροι κατοικοῦσι λίαν άραιωμένοι" ώστε ή πληθυσμός αύτών φαίνεται τοιοῦτοτρόπως ώς ούχι άξιος λόγου.

Οι Τούρκοι πολυάριθμοι άλλοτε έν τισιν επαρχίαις της Πελοποννήσου, έν Βοιωτίαις και έν Εύβοία ήναγκάσθησαν νά φύγωσι μέχρις ένός από τόπου ένθα ή παρουσία των άνεκέλει ήλιθεράς άναμνήσεις βουρτάτις δουλείας, μη αφήσαντες εις μνήμην της αύτοθι διαμονής των ή τό φέσι τόν ραγγελίον και τά παπούτσια. Οι "Ιουδαίοι οδς τόσην παμπληθείς άπαντά τις έν ταίς πόλεσι της "Ανατολής δέν τολμώσι σχεδόν νά διακινδυνεύσωσι μεταξύ των "Ελλήνων, οίτινες εκτός άλλων είναι δι' αύτούς έπίφοβοι έν τή έμπορίαις ανταγωνιστάι. Δέν βλέπει τις αύτούς εις κοινότητάς ή έν ταίς "Ιονίαις νήσους όπου εισέδυσαν χάρις εις την Βρεττανικήν προστασίαν. "Εν τή αρχιπελάγει τούτου ζώσιν ώσάυτως οι άπόγονοι των παλαιών άποίκων "Εστών και τινες άποικαι εκ των διαφόρων της "Ιταλίας μερών. "Απόγονοι Γαλλικών

και "Ιταλικών έπιστήμων οικογενειών ζώσιν έτι, εύάριθμοι όμως, έν τή νήσω Νάξω. "Όσον δ' άφορά τούς Μελιτταίους άγχοφόρους και κηπουρούς των "Αθηνών και της Κερκύρας μένοντας άείποτε έν τή αύτῃ καταστάσει, οῦτοι ζώσιν ίδια, ώς ξένοι.

"Ο όμογενής πληθυσμός της "Ελλάδος δέν επιτρέπει την κατ' έθνικότητάς διαίρεσιν αύτης, ώς τούτο συμβαίνει έν Αύστρο-Ούγγαρία και Τουρκία αλλά διαιρείται ή "Ελλάς γεωγραφικώς εις τέσσαρα διακεκριμένα φυσικώς άπ' άλλήλων μέρη. Την ήπειρωτικήν "Ελλάδα, γνωστήν επί Τουρκοκρατίας υπό τό όνομα "Ρομέλη" εις μνήμην της "Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας του Βυζαντίου" εις την αρχαίαν Πελοπόννησον, γνωστήν επί των ήμερών μας υπό τό όνομα "Μωριάς" ίσως κατά μετάθεσιν του "Ρωμά", ή εκ Σλαβικής λέξεως σημαίνούσης "ναυ

τικόν παράλιον" (τίτλος άποδιδόμενος άλλοτε εις την "Ηλιδα) τας νήσους του Αιγαίου, Σποράδας και Κυκλάδας και τας του "Ιονίου πελάγους. Περιγράφοντες τά διάφορα της "Ελλάδος μέρη θέλομεν μεταχειρισθή πολλάκις κατά προτίμησιν τά αρχαία των όρέων, ποταμών και πόλεων όνόματα" διότι οι των ήμερών

μας "Ελληνες, ζήλοτυπούντες προς την δόξαν της παλαιάς "Ελλάδος, ζητούσι νά άποσκορακίσωσιν εκ του χάρτου των όλα τά Σλαβικής και "Ιταλικής καταγωγής όνόματα.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ

ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΙΣ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ.

"Αποτεινομαι προς υμάς, ή άνθρωποι, και έξορκίζω υμάς νά βίηητε δύο εύνοίας βλέμματα επί της όλεθρίας ταύτης ιστορίας της τύχης μου, όπως ει δυνατόν, τῷ έφ' υμίν θέσητε τέρμα εις τά δεινά μου.

Είμεθα δύο άδελφαι, αίτινες όμοιαι και ίσαι κατά πάντα δέν πάσχομεν έξ άλλου ή μάλλον έγώ μόνη δέν πάσχω έξ άλλου, ή εκ του κακοῦ της προσωποληψίας των γονέων ημών, οίτινες ποιούσι προς ημάς τας άλογωτέρας και άδικωτέρας διακρίσεις. "Εκ της παιδικής μου ήλικίας υπεχρεώθην νά θεωρώ την άδελ-

φήν μου ως ἄν ἀνωτέρας τάξεως τῆς ἐμῆς. Ἡξήθητι χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐκπαιδευθῶ ἐνὸς τῶνάντιον διὰ τὴν ἀδελφὴν μου οὐδὲν τῶν πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀπαιτουμένων ἐφείδοντο. Προσέλαβον δι' αὐτὴν διδασκάλους διδάξαντας αὐτὴ τὴν γραφὴν, ἰχνογραφίαν, μουσικὴν καὶ πλείστας ἄλλας καλὰς καὶ χρησίμους ἐργασίας· ἐνῷ δὲ ἐμὲ ὡς αἰεὶ ἠπτόμην γραφίδος ἢ μουσικοῦ ὄργάνου ἢ βελόνης δὲν ἐπεφυλλάττοντο ἢ ἐπιπλήξεις ἅπαξ δὲ καὶ ἐδάσαν ὡς μωρὰ καὶ ἀμειβόμενα ἐρασιμῶν τρόπων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι μὲ παρελάμβανεν ἐνίοτε βοηθὸν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἡ ἀδελφῆ μου ἀλλ' ἔτρηε οὐχ ἤττον πάντοτε δι' ἑαυτὴν τὸ προνόμιον τοῦ διοικεῖν ἐν αὐταῖς μεταχειριζομένη με ὡς ὄργανον ἀπλοῦν καὶ βοηθὸν αὐτῆς. Πλὴν μὴ νομίσητε, κύριοι, ὅτι αἱ μιμνησμοί μου αὐτὰ προέρχονται ἐξ ἀπλῆς ματαιότητος· ὄχι, κύριοι, πολλῶ σπουδαιότερα εἶναι ἢ αἰτία τούτων. Σύνθηες παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ οικογενεῖα εἶναι ἅπαντα ἢ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἐργασία νὰ διέρχεται πρότερον διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ἐμοῦ. Ἐὰν λοιπὸν κακοδιαθεσία τις ἐνοχλήσει τὴν ἀδελφὴν μου, πάσχουσαν σχεδὸν διαρκῶς ἀπὸ κρυολογήματα καὶ ρευματισμοὺς ὅποια θὰ ἦναι ἢ τύχη τῆς οικογενείας μας· δὲν θὰ μετανοήσωσιν οἱ γονεῖς ἡμῶν ὅτι παρήγαγον τοιαύτας ἀνομοιότητας μεταξὺ ἀδελφῶν ἴσων ἀλλήλαις; "Ω! καὶ ἐκτὸς τούτου θὰ ἠναγκάζομαι νὰ ἀπολεσθῶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, ἐπειδὴ οὐδὲ τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην ἔμην ἱκανὴ νὰ γράψω ὅπως τύχω συνδρομῆς τινος, ἂν φιλικὴ χεὶρ δὲν μὲ ὑπεχρέου χαράττουσα πρὸς χάριν μου τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς.

Εὐδοκῆσατε, κύριοι, ὅπως καταστήσητε φανερὰν εἰς τοὺς γονεῖς μου τὴν ἀδικίαν, ἣτις προσγίνεται αὐτοῖς ἀποστεροῦσάί με παντὸς μέσου δυναμένου νὰ μὲ ἀποδείξῃ ἴσων τῇ ἀδελφῇ μου προσθέτοντες αὐτοῖς ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἐξ ἴσου τὰ τέκνα αὐτῶν.

Μένω, κύριοι, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, Μάρτιος 1876.

Διὰ τὴν Ἀριστέραν Χεῖρα

N. ΜΙΑΙΑΡΕΣΗΣ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΓΚΑΛ.

Παρατηρήθη ὅτι εἰς πάντας τοὺς τόπους, οἵτινες παράγουσι θεῖον καὶ οἵτινες ὑπόκεινται εἰς σεισμούς, δηλαδὴ εἰς πάντας τοὺς ἡφαιστειοὺς τόπους, εὐρίσκονται σπήλαια διαφόρων ἐκτάσεων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ νῆσος Στάφρα μία τῶν Ἐβριδῶν νήσων, τῶν κειμένων παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σκωτίας. Ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὑπάρχει τὸ ὀνομαστότερον

τῶν σπηλαίων, τῶν παραχθέντων ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς λάβας. Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ.

Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε δυσκόλως πεῖθεται ὁ θεωρῶν αὐτὸ ὅτι δὲν ἐσμειλεύθη ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μεγίστη ἀφίς, ὕψομένη εἰς διαστάσεις κανονικὰς, στήλαι ὄρθαι, γωνία κανονικώταται, τὰ πάντα πείθουσιν ὅτι σμίλη καλλιτέχνου εἰργάσθη ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ τὸ σπήλαιον τοῦτο δὲν εἶναι χαμηλὸν ὡς τὰ συνήθη σπήλαια, καὶ οὐδένα λίθον διακρίνει τις, οὐδὲν τεμάχιον μὴ ὂν πρισματικόν, σύμμετρον, κανονικῶς καὶ ἐντελῶς κεκομμένον. Τὸ βαθὺ τοῦτο σπήλαιον ὁμοιάζει πρὸς μέγαν γοθικὸν ναόν, τοῦ ὁποῦ οὐδὲν ἄν ἦν παρὰ τὰ δύο σειρὰς στηλῶν, ἀνίσων ὄμως. Τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου εἶναι σκοτεινὸν καὶ κεκλεισμένον ὡς ὁ χορὸς παρεκκλησίου.

Ὁ θόλος σύγκειται, καθὼς καὶ οἱ τοῖχοι, ἐκ στηλῶν, αἵτινες χωρίζονται κατ' ἀποστάσεις ἴσας σχεδὸν, μέρος τῶν ὁποίων ἐμεινεν ἐπικρεμαμένον, ἐν ᾧ τὸ ἔτερον, πεσὸν, ἀφήκεν ἐλεύθερον τὸ μακρὸν ἐκεῖνο διάστημα ὅπερ σχηματίζει τὸ σπήλαιον. Εἰς πολλὰ μέρη τῶν στοῶν, ὁ λίθος εἶναι χρώματος πρασίνου λαμπροῦ. Ἡ ὠραία τῶν ὕδατων διαύγεια, ὅτε ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνιος, αὐξάνει τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐντόπῳσιν τῆς ποικιλίας καὶ τῶν πλουσίων χρωματισμῶν· ὅταν δὲ ἡ θάλασσα μυκάται καὶ ὁ ἀνεμὸς πνέῃ καὶ χύνεται εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου διὰ μέσου τῶν στηλῶν τῶν διατεθειμένων κλημακιδῶν, παράγει φθόγγους θαυμασίας ἀρμονίας. «Ἐἶναι αἱ μελωδίαί τῶν φιγγαλικῶν σκιῶν» λέγουσιν οἱ Σκῶτοι, οἵτινες συνδέουσι τὴν ιδέαν τοῦ Φιγκάλ, πρὸς ὃ, τι φαίνεται αὐτοῖς ὑπερφυσικόν.

«Πόσον μέγαρα εἶναι τὰ ἔργα σου Κύριε! Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Ὅπως οἱ κατὰ τὸν ἀνατολικὸν οἴτινες τογγάνουσι συνδρομητὰς τῆς «Ἀθηναίης» ἐφορῶσιν καὶ τὸ ἰδιόμορφον ἐν αὐτῇ θύλομον δημοσίουν εἰς ἑκατὸν φύλλον διήγημά τι ἢ ἄλλο νόστιμον δι' αὐτοῦ. Ἀρχιμῆτα ἀπὸ σήμερον.

«ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΘΕΙΑ, ΩΡΑΙΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΛΗ».

Ἡ Ἀδελὰϊς ἦτο τὸ τρίτον καὶ προτελευταῖον θυγάτριον εὐγενῶν γονεῶν ἐκ Πρωσσίας. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς προῶρως ἀπέθανε, ὁ πατήρ ἐπὶ τῶν ἐν Πομμεράνῃ κτημάτων του ζῶν ἠναγκάσθη νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τέκνων εἰς ξένας χεῖρας. Ὅθεν ἔφερε τὰ τέσσαρα ὄρφανὰ μὲ πρὸς θυγάτριον, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ νεωτάτη ἦτο μόνον δύο ἐτῶν, εἰς Βερολίνον καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀγωγὴν αὐτῶν εἰς εὐγενὴ κυρίαν, ἣτις παρὰ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἦτο ἱκανὴ νὰ ἀναπληρώσῃ εἰς τὰ παιδιά τὴν ἀγαπητὴν καὶ λεπταῖς ἀνατεθραμμένην μητέρα καὶ δώσῃ εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀπομίμησιν σχημάτων καὶ τρόπων ἢ τὴν ἀποστήθισιν φράσεων τινῶν, διότι αὐτὴ εἶναι ὁ γνήσιος καρπὸς εὐγενοῦς καρδίας ἀείποτε ἐνδιαφερομένης καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν δικαιωμάτων καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

— Ἐπιβλέψατε εἰς τὸ συμπέρασμα τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν.

— Χαρακτήρ δὲ, ἡ περὶ ἡμῶν ἰδέα τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ὁ ἀγαθὸς χαρακτήρ εἶναι τὸ τιμαλφέστερον τοῦ ἀνθρώπου κτῆμα, χάριν τοῦ ὁποῦ ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ πᾶν ἄλλο.

— Ἡ ἀρετὴ καθιστᾷ ὠραίους καὶ τοὺς πλέον ἀσχημούς, ἡ δὲ κακία ἀσχημούς καὶ τοὺς πλέον ὠραίους.

— Νέε! ἐκάστη ἡμέρα τοῦ βίου σου εἶναι ἐν φύλλον τῆς ἱστορίας σου. Φρόντισον, ἂν δύνασαι, νὰ καταγράψῃς ἀρετὰς· ἄλλως τε προτιμώτερον νὰ μείνωσι λευκὰ παρά νὰ μελανωθῶσιν ἀπὸ πράξεις μὴ εὐαρέστους.

— Ὅλα τὰ ψευδῆ ἀγαθὰ παράγουσιν ἀληθῆ κακά.

— Ἀπειροὶ ἀπολαύσεις ἠδονῆς ἀφίνουσιν ἀσθενεστέρην ἀνάμνησιν, ἢ μία μόνη καλὴ πράξις.

— Ζηλοτυπία καλεῖται δρμηδὸν δηλητήριο ἐμ-

ποιοῦν συγχρόνως πολλὰς μικρὰς πληγὰς εἰς ψυχὴν τετραυματισμένην.

(A. DUMAS).

Ὁ λαὸς δὲν εὐτυχεῖ τῇ ζημίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του ἂν δὲν τηράει.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπάρχουσιν 9 ἀρχιεπίσκοποι, 93 ἐπίσκοποι, 100,000 ἰερεῖς, 14,000 μοναχοί, καὶ 19,000 μοναχάι. Ἐπὶ πληθυσμοῦ 15,000,000, ὀλιγώτεροι τοῦ ἐνὸς ἑκατομυρίου δύνανται νὰ ἀναγνώσκουσιν ἢ νὰ γράφουσιν.

Ἡ μικρὰ Ἀδελὰϊς, ἡ χαριστικὴ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν παρῆλθεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν θεῖαν, ὡς τὰ ὄρφανὰ ἐνόμαζον τὴν παιδαγωγὸν (τροφὸν) αὐτῶν, πλείστας φροντίδας, ὄχι διότι ἐξωτερικὰ ἔχουσα προτερήματα ἐπιτερεῖτο ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ μόνον διότι ὑπερβαίνουσα κατὰ τὴν ὠραιότητα τὰς ἄλλας ἀδελφὰς εἴκλευν εἰς ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν πάντων, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἢ τὴν ἀπῆντων καθ' ὁδόν. Τὰς κακὰς συναπειὰς τοιαύτης προτιμήσεως προβλέπουσα ἡ καλὴ θεῖα εἶχε πλείστας μερίμνας τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσα παρετήρει ὅτι τὸ τετραετὲς παιδίον δὲν ἐμεινεν ἀνάσθητον εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὁποῖους ἤκουε πάντοτε. Διὰ ταῦτα δὲν εἶναι θαυμαστόν, ὅτι ἡ καλὴ θεῖα ἐπενόησεν ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ὥστε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ παιδίον καταληπτόν ὅτι εἶναι προτιμώτερον τὸ νὰ ἦναι τις καλὸς, παρά ὠραίος. Διηγεῖτο λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἱστορίας εἰς τὰς ὁποίας τὰ κατὰ παιδιά προτιμῶνται τῶν ὠραίων καὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν μικρὰν ὅτι ἀληθῶς δὲν ἦτο τόσο ὠραία, ὅπως ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι. — Ὅτι οἱ κόποι τῆς καλῆς θεῖας δὲν ἐμεινεν ἀνευ ἀποτελέσματος βλέπομεν ἐκ τοῦ ἐξῆς συμπτώματος.

Τὰ τέσσαρα παιδιά προσεκλήθησαν ὑπὸ τινος φιλικῆς οικογενείας, ἡ ὁποία κατόκει εἰς ἐν τῶν προαστείων τοῦ Βερολίνου, διὰ νὰ ἐορτάσωσι τὸ Πάσχα.

Νέα κυανὰ ἐνδύματα ἔχοντα περὶ τὰ ἄκρα στιλπνὰς σισύρας (γούνας) καὶ λευκοὶ ἐκ plush μικροὶ πῖλοι ὠρίσθησαν διὰ τὴν ἐορτήν.

Ἀφοῦ ἡ καλὴ θεῖα μόνη ἐνέδυσσε τὴν ἀγαπητὴν τῆς καὶ κομψοτέρην παρά ποτε, ἀφήκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὑπεράνω τοῦ ὁποῦ ἐκρέματο μέγα κάτοπτρον. Ἐν ᾧ δὲ ἐνησυχολεῖτο περὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἀκούει τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἰστάμενον ἤθελε νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τοῦ κατόπτρου, ἐν τῷ ὁποῦ τὴν χαριεστάτην μορφήν του μετὰ παλλῆς προσοχῆς παρετήρει, νὰ λέγῃ σοβαρῶς: «Καλήμου θεῖα, ὠραία δὲνεῖμαι, ἀλλὰ καλὴ».

Πόσον πλουσίως ἀντημεσίθησαν διὰ ταύτης τῆς παιδικῆς ἐξομολογήσεως ὅλοι οἱ κόποι τῆς καλῆς θεῖας καὶ πὼς ἠδύνατο αὐτὴ τῶρα νὰ ἀποβλέπῃ ἀφόβως εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἀδελὰϊδος, ἀφοῦ τὸν κακὸν ἔχθρον τῆς ὠραίας αὐτῆς ἀγαπητῆς, δηλαδὴ τὴν ματαιοφροσύνην, ἠδύνατο νὰ νομίξῃ καταβεβλημένον; Κ^ο Τ.

Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ.

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ποιημάτων τοῦ νεαροῦ ποιη-
τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Στρατουδάκη μετ' αἰσθήματος γε-
γραμμένον ἀφιερῶμεν τῇ Πανεπιστημιακῇ φάλαγγι, ἣτις
εὐχόμεθα νὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς θεμελιώσεως τοῦ ἀρίστου θε-
σμοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς. Γίνετο!

ΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΑΛΑΓΓΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Πάλι νύχτη ζηλεμένη διαλεχτή στῆ μπαγονέτα
Τὴν καυμένη μας μανοῦλα τὴν Ἑλλάδα μας χαϊρέτα...
Κι' ἂν σὰς κράξανε οἱ φράγκοι νόθους τῆς παληκαριᾶς
Δεῖχτε πάλι τὰ φτερά σας ἀετοὶ τῆς ἑλευθερίας.

Ἐξυπνοῦν ἄτο περασμά σας τὰ ἀντρεωμένα χρόνια
Ποῦ γεννήσανε τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Μάρκου τὰ μιλιόνια.
Ἐξυπνοῦν... κ' ἡ φουστανέλα τὰ παιδιὰ τῆς χαϊρετᾶ,
Καὶ σὰ σύγνεφο τοῦ Μάρτι ταξειδιάρικο πετᾶ.

ᾠ! καλῶς τὰ χελιδόνια στὸ καινούριο μας λημέρι
Ποῦ στολλί' ὁ Πατριάρχης μετ' τὸ ῥήγα τ' ἄγιο ταῖρι...
ᾠ! καλῶς τα ποῦ μᾶς φέρνουν ἀνοιξι κι' ἀνατολῇ
Εἰς τὴν ὠμορφή θωριά τους στῆ ἑλκικιά τους κεφαλή.

Λεβεντιά μου πῶς σοῦ μοιάζουν εἰς τὸ πρόσωπο τὰ κρῖνα
Εἰς τὰ στήθια τὸ καμίνι καὶ στὸ χέρι ἡ καραμπίνα.
Πῶς σοῦ μοιάζει παινεμένη καὶ βαρετὰ πορπατησιὰ,
Μέτωπο καμαρωμένο, πολεμάρχου φορεσιὰ.

Ζωντανὰς ἐλπίδες πάλι ξεφτυρώσανε στῆ γῆ μας
Μετ' τοῦ Μάρτι τὴ δροσοῦλα καὶ χαϊδεύουν τὴ ψυχὴ μας,
Δίνουν νύχτη στῆ καρδιά μας καὶ καινούρι' ἀναπνοή...
Ἔτσι ζοῦν τὰ παληκάρια... Ἐπὶ τοῦ φέκ' εἶν' ἡ ζωή...

Ποῖος, σκολιὸ μου παινεμένο, φλογερὸ σ' εἶπε καμίνι;
Ποιὰ προμάντεψε ἀγάπη τ' ἦτανε γραφτὸ νὰ γείνη;
Ἄχ! ἄς ἔλθῃ νὰ κυττάξῃ τὴ θερμὴ σας λεβεντιά
Καὶ τοῦ καμινιοῦ τῆς φλόγες μὲς' στοῦ ἔθνους τὴ νυχτιά.

Εἶναι σὰ γυμνὴ ἡ χώρα ποῦ ζῆσε μετ' τὸ τουφέκι
Τόσα χρόνια εἰς τὸ χέρι καὶ στὸ στόμα τὸ φυσέκι,
Καὶ γιὰ νὰ ἔντυθῇ τῆς πρέπαι κλέφτικη ἀρματωσιὰ,
Ἐύλιος σταυρὸς ἄτὰ στήθια, πολεμάρχου φορεσιὰ...

Γλυκοχάραμα καυμένο, πρόβαλλε ν' ἀναστηλώσης
Τῆς καρδιάς τῆς μαραμμένας κι' ἀπ' τὸ λήθαργο νὰ σώσης.
Κάθε λόγγη καὶ ἀχτίδα, κάθε στόμα καὶ φιλι,
Κάθε μέτωπο δροσάτο καὶ γλυκιά ἀνατολή...
ᾠ! πετᾶτε, ζηλεμένοι ἀετοὶ, μὲς' στὸ λημέρι
Ἡ Ἑλλάς φρουρὸ σὰς δίνει τὸ μαρτυρικὸ τῆς ταῖρι...

Ἀθῆναι 8 Μαρτίου 1876.

— Ποιῆσις: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ. —

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀριθμοί. — Τὸ βάρος τοῦ ἡλίου εἶναι 2,096, 000, 000, 000, 000, 000, 000, 000 τόνων τῶν χιλίων χιλιογράμμων, τὸ δὲ τῆς γῆς 5,875, 000, 000, 000, 000, 000 μόνον.

Ὁ κολοσσοὶ τῆς Ἑλευθερίας ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ κολοσσοὶ τῆς Ῥόδου παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἔχων ὕψος 105 ποδῶν διατηρήθη ἐπὶ 55 ἔτη καὶ κατέπεσεν ὑπὸ τῶν δονησιῶν φοβεροῦ σεισμοῦ. Ἦδη δὲ ὡς διεθνὲς δῶρον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἀμερικῆς, προταίνεται αὐτῇ ὑπὸ τῆς Γαλλίας ἡ ἀνέγερσις κολοσσοῦ τῆς Ἑλευθερίας 196 ποδῶν ὕψους πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅστις θέλει χρησιμεύσει καὶ ὡς φάρος διαφωτῶν τοὺς ἐν τῷ λιμένι νύκτωρ εἰσερχομένους.

Ὅποια ὀφείλει νὰ ἦναι ἑκάστη κόρη.

1. Κοσμία κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.
2. Φιλαλήθης λόγῳ τε καὶ ἔργῳ.
3. Φιλόπρονος καὶ οὐχὶ ὀκνηρά.
4. Εὐγενῆς τοὺς τρόπους καὶ τὴν καρδίαν.
5. Ταπεινόφρων, σεμνὴ καὶ ἐπιεικὴς πρὸς πάντας.
6. Φιλάνθρωπος καὶ φιλόζωος.
7. Εὐσεβὴς ἀγαπῶσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Ἐκάστη κόρη, πλουσία ἢ πτωχὴ, πεπαιδευμένη ἢ μὴ, εὐειδὴς ἢ μὴ, ὑγιὴς ἢ πάσχουσα, μικρὰ ἢ μεγάλη καὶ ἔχει καὶ δύναται νὰ διαθέσῃ ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς ἀπόκτησιν τούτων δηλ. ἀπόφρασιν. Ἐνδεχόμενόν τινες νὰ στεροῦνται παιδείας ἕνεκα πενίας ἢ καλλονῆς προσώπου καὶ κομψότητος σώματος ἢ στολισμῶν κτλ., ἀλλ' ἑκάστη δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ τὸ ἀγνόν αὐτῆς μέτωπον τὸ στέμμα τῆς ἀρετῆς ὅπερ πολυτιμότερον καὶ αὐτῶν τῶν τιμαλφιστάτων ἀδαμάντων κοσμεῖ καὶ λαμπρύνει αὐτήν καθότι διὰ τούτων καθίσταται εὐτυχὴς ἐκπληροῦσα τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς υπαρέξεως αὐτῆς.

ΛΥΣΙΣ Γ' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Τὸ στοιχεῖον Θ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ Β'.

ANNA.

Πρῶτος ἔλυσε αὐτὸ ὁ κ. Νικόλαος Φραντζῆς ὅστις καὶ ἔλαβε τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον. Κατόπιν δὲ οἱ κύριοι Ἐπ. Σ. Τσάκονας, Π. Παναγιωτόπουλος καὶ Π. Γουλιμῆς ἐκ Μεσολογγίου.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Ἐγὼ βίβαια δὲν εἶμαι ἀλλὰ τίς; — Θὰ μ' ἐνόησες,
Ἄν μὲ ἀναγραμματῆσης; πῶς; — Θὰ μὲ καταβροχθήσης.

Πρόβλημα γ'. Τίς ὁ συγγραφεὺς οὗ τοῦ ὀνομα ἀποτα-
λεῖ ὁ ἀναγραμματισμός.

Ναὶ ὁ λύκος;